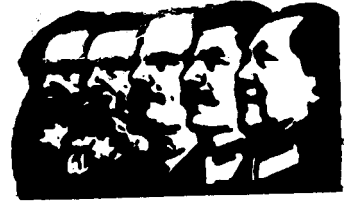

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 ΙΟΥΛΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 235 ΔΡΧ. 150

10 ΧΡΟΝΙΑ ΟΑΚΚΕ

**Να προχωρήσουμε στο αντιρώσικο μέτωπο - Να τσακίσουμε τον
οπορτουνισμό - Να χτίσουμε το κόμμα της εργατικής τάξης**

Στις 8 του Ιουλίου κλείνουν ακριβώς 10 χρόνια από την ίδρυση της Συνδιάσκεψης της ΟΑΚΚΕ.

Η ίδρυση της ΟΑΚΚΕ ήταν ένα μεγάλο βήμα για την ίδρυση του νέου κόμματος της ελληνικής εργατικής τάξης, του κόμματος που διέλυσαν οι έλληνες και οι ρώσοι ρεβιζιονιστές στα 1956.

Η ΟΑΚΚΕ εκφράζει για το ελληνικό κομμουνιστικό κίνημα τη μεταβατική εποχή ανάμεσα στην εποχή της πολιτικής και οργανωτικής ρήξης με τον οπορτουνισμό και τη δημιουργία του νέου κομμουνιστικού κόμματος.

Όταν ιδρύσαμε την ΟΑΚΚΕ στις 8 του Ιουλίου του 1985 ξέραμε ότι μας έμενε ακόμα πολύς δρόμος για να φτάσουμε στο

κομμουνιστικό κόμμα. Ξέραμε ότι η ρήξη του οπορτουνισμού δεν είχε ολοκληρωθεί, αλλά μόνο είχε ξεκινήσει, είχε όμως ξεκινήσει με τον πιο αποφασιστικό και ολοκληρωμένο τρόπο.

Το ότι η ΟΑΚΚΕ βγήκε μέσα από το ΕΚΚΕ-ΜΑΚΚΕ και

συνέχεια στη σελ. 2

Τεράστιο πρόβλημα για τους ρωσόδουλους ΡΗΓΜΑ ΜΕ ΤΟ ΣΕΡΒΙΚΟ ΦΑΣΙΣΜΟ

Νίκη του δημοκρατικού κριτήριου του λαού μας

Ορθόδοξα τόξα, εθελοντές στη Βοσνία, παιδάκια από τη Σερβία, τόνοι από βρώμικη προπαγάνδα χρόνων, όλα αυτά δεν έφτασαν για να ανατρέψουν το ψυχικό ρήγμα που δημιουργήθηκε στις ελληνοσερβικές σχέσεις ξαφνικά εδώ και τρεις μέρες.

Οι ρωσόδουλοι και οι σοβινιστές, πάντα ξενόδουλοι κι αυτοί, εκλιπαρούν τους σέρβους “αδελφούς” φασίστες να τους συγχωρέσουν και βρίζουν αδιάκοπα και κατηγορούν τον ελληνικό λαό, ειδικά αυτόν τον “ανεγκέφαλο” φίλαθλο, που τόλμησε να ανατινάξει μέσα σε λίγα λεπτά αυτό το θαυμάσιο πολιτικό τους οικοδόμημα, την ελληνοσερβική συμμαχία στα Βαλκάνια.

Ασφαλώς ρωσόδουλοι και σοβινιστές θα κινηθούν τώρα με δεκαπλάσια ορμή για να γεφυρώσουν το χάσμα, θα δεκαπλασιάσουν την προπαγάνδα, θα οργανώσουν συναντήσεις και τελετουργίες, όπου θα χυθούν δάκρυα μετάνοιας και νέοι όρκοι πίστης θα υψωθούν στα ουράνια από τους “δύο ομόδοξους λαούς”.

Ότι και να κάνουν όμως αυτές οι σιχαμερές γριές προξενήτρες, και να ξαναστρώσουν και να μυρώνουν το κρεβάτι της διεφθαρμένης πόρνης αστικής τάξης για να ξαναδεχτεί το βρώμικο και μεθυσμένο τραμπούκο των Βαλκανίων, όσο και να καίνε και να χτυπιούνται, το ρήγμα έχει γίνει. Και έχει γίνει γιατί ο μικρός αυτός πόλεμος έκφραζε κάτι πολύ βαθύτερο από μια πρόσκαιρη εθνικιστική τρέλα δύο λαών. Κάτω από τη συ-

μπληρωματική και για τούτο απροσδόκητη μορφή που πήρε αυτή η αντιπαράθεση, κρύβεται η ξεχωριστή πορεία δύο εθνών και δύο λαών, πορεία που προορίζεται να γεμίσει με βαθιές και επικίνδυνες αντιθέσεις τον ελληνοσερβικό ρωσοκίνητο άξονα.

Ας προσπαθήσουμε λοιπόν να βρούμε τη νομοτέλεια μέσα στα ίδια τα γεγονότα, απομακρύνοντας την ομίχλη που σκορπάνε ρωσόδουλοι και σοβινιστές.

Οι ρωσόδουλοι, που είναι οι βασικές προξενήτρες του ελληνοσερβικού γάμου, εξηγούν τα γεγονότα σα μια σύγκρουση του σέρβικου με τον ελληνικό εθνικισμό. Μιλώντας, όπως πάντα, σα διεθνιστές εμφανίζονται υπεράνω της στενότητας, της υστερίας κτλ. των υφιστάμενων της Ρωσίας εθνικιστών. Πραγματικά, το πιο ανεξέλεγκτο σημείο της ρώσικης διπλωματίας είναι οι εθνικισμοί των χωρών που αποτελούν το ευρύτερο πολιτικό μέτωπο της σοσιαλμπεριαλιστικής επίθεσης.

Εδώ οι Ρώσοι δεν μπορούν να τα έχουν όλα δικά τους. Αυτοί καταφέρνουν να ηγεμονεύσουν, οξύνοντας τις ενδοεθνικές συγκρούσεις και πριμοδοτώντας πάντα το χειρότερο σοβινισμό. Χάρη σε αυτές διάλυσαν τη Γιουγκοσλαβία και προσεταιρίστηκαν τη Σερβία. Χάρη σε αυτές κερδίζουν τώρα την Ελλάδα, καθώς για χρόνια όξυναν τις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Όμως οι ίδιοι οι εθνικισμοί που αυτοί οξύνουν είναι φυσικό να στρέφονται ο ένας ενάντια στον άλλο,

όταν η ζωή αναπόφευκτα φέρνει σε σύγκρουση τα συμφέροντά τους.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι στους αθλητικούς αγώνες των εθνικών ομάδων παίζονται τα εθνικά συμφέροντα, και πιο ειδικά η μορφή εκείνη του εθνικού συμφέροντος που είναι το εθνικό γόητρο. Οι αθλητικοί εθνικοί αγώνες είναι η πολιτική αναμέτρηση όσο και οι υποκριτές αστοί να προσπαθούν να καμουφλάρουν με κούφια αθλητική φρασεολογία αυτή την αναμέτρηση.

Είναι λοιπόν αλήθεια ότι στη συγκεκριμένη αθλητική διοργάνωση εκδηλώθηκε και ο εθνικός ανταγωνισμός Σερβίας-Ελλάδας, όσο και αν ήθελαν οι ρωσόδουλοι να μην εκδηλωθεί ποτέ. Όμως ο εθνικισμός δεν μπορεί να αποτελεί τη βαθιά εξήγηση της ψυχικής ρήξης ανάμεσα στους δύο λαούς, του έντονα ανταγωνιστικού χαρακτήρα που πήρε ξαφνικά η σχέση τους, όταν στο καθαυτό πολιτικό επίπεδο και οι δύο αστικές τάξεις για χρόνια ολόκληρα ταύτισαν το εθνικό γόητρο της κάθε χώρας με την “αδελφική” και φανατική υποστήριξη στην άλλη χώρα. Και ο πιο καθυστερημένος πολιτικός φίλαθλος πίστευε ότι η σέρβικη ομάδα μάσκει έκφραζε το πιο φιλικό του έθνος και την πιο φιλική του χώρα σε όλη τη διάρκεια του τουρνουά.

Κι όμως, δεν άφησε τον εθνικό της ύμνο να ακουστεί.

Οι Σέρβοι σοβινιστές πολιτικοί αναλυτές σπάνε το κεφάλι τους να δώσουν μια εξήγηση γι’ αυτό, ενώ

οι “αδελφοί” τους Έλληνες κιάλας την έχουν βρει. Ισχυρίζονται πως οι Έλληνες φίλαθλοι ντοπαρίστηκαν για χρόνια ολόκληρα, αλλά και στη συγκεκριμένη διοργάνωση από τους εθνικιστές αθλητικογράφους και τα εθνικιστικά στελέχη του αθλητισμού, έτσι ώστε να είναι έτοιμοι να θεωρήσουν εχθρό τον καθένα που νικά και ν’ αναζητούν άλλοθι στη διαιτησία γι’ αυτή την ήττα. Αυτή η εξήγηση αναιρείται από τα γεγονότα και μένει μόνο σα μια προκατασκευασμένη θεωρία κατάλληλη για φτηνή πολιτική χρήση.

Η Εθνική της Ελλάδας δεν έχασε μόνο από τη Σερβία, αλλά έχασε και από τη Λιθουανία. Επίσης έχασε και από την εξόχως “εχθρική” εθνικά Κροατία. Από αυτή μάλιστα τη δεύτερη έχασε την τρίτη θέση και ένα μετάλλιο στο πιο πρόσφατο από την κρίση παρελθόν. Και όμως το κοινό δε θύμωσε ούτε ενάντια στη Λιθουανία ούτε ενάντια στην Κροατική ομάδα, παρ’ όλο που ενάντια στη δεύτερη γράφθηκαν κι ακούστηκαν σχόλια για μεροληπτική διαιτησία. Όμως το πιο βασικό είναι ότι οι Έλληνες φίλαθλοι δε δουλεύτηκαν από τους εθνικιστές για να περιμένουν την κατάκτηση του χρυσού στους πανευρωπαϊκούς αυτούς. Τόσο οι ίδιοι οι φίλαθλοι, όσο και οι ειδικοί ήξεραν ότι τα κότσια αυτής της εθνικής ομάδος ήταν κατώτερα από εκείνα των Λιθουανών, των Σέρβων, των Κροατών και των Ρώσων, και γι’ αυτό είχαν όλοι τους σα συγκεκριμένο πρακτικό

και γενικής αποδοχής στόχο το ανέβασμα σε μια από τις τέσσερις πρώτες θέσεις, που θα τους επέτρεπε τη συμμετοχή στην Ολυμπιάδα της Ατλάντα.

Δεν είναι τυχαίο που την επίτευξη αυτού του στόχου την πανηγύρισαν με το συνηθισμένο έξαλλο τρόπο του ικανοποιημένου εθνικισμού, ενώ αν ήταν κύρια πληγωμένοι από τον αποκλεισμό τους από τη Σερβία θα έριχναν εκεί το βάρος. Η μεγαλύτερη απόδειξη για το ότι δεν ήταν ο αντισερβισμός της νικημένης Εθνικής Ελλάδας που έπαιξε τον κύριο ρόλο στη γιούχα της Κυριακής ήταν ότι το κοινό του Σταδίου εκείνη την ημέρα δεν πήρε από την αρχή του αγώνα το μέρος της Λιθουανίας.

Αυτό έγινε όσο προχωρούσε ο αγώνας και όσο μπροστά στα μάτια αυτού του κοινού και στα μάτια όσων παρακολουθούσαν τον αγώνα από την τηλεόραση ξετυλίχθηκε η σκανδαλώδης βοήθεια της διαιτησίας στους Σέρβους.

Η ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΕΝΟΣ ΛΑΟΥ

Εκεί ακριβώς έγειρε η ζυγαριά αποφασιστικά υπέρ της Λιθουανίας και ξεκίνησε το μεγάλο ελληνοσερβικό επεισόδιο. Σ’ αυτή τη ζυγαριά οι δύο ήττες της Εθνικής Ελλάδας από την Εθνική Σερβίας δεν έπαιξαν τον καθοριστικό, αλλά ένα δευτερεύοντα ρόλο. Αυτές οι ήττες επέτρεψαν μόνο στους Έλληνες φίλαθλους να ξεπερά-

συνέχεια στη σελ. 5

Με αφορμή τις "παράτες" για το Βελουχιώτη ΤΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Στο πρώτο 15νήμερο του Ιούνη η αστική τάξη και ο τροτσκισμός έκαναν μια σειρά από εκδηλώσεις για να τιμήσουν τον Άρη Βελουχιώτη.

Κέντρο αυτών των εκδηλώσεων ήταν η θέση πως η Αντίσταση 1940-45 θα είχε οδηγήσει στη νίκη αν επικρατούσε η γραμμή του Βελουχιώτη, ο οποίος ήθελε τη σύγκρουση με τους Εγγλέζους, και όχι η γραμμή της προδοσίας της καθοδήγησης του ΚΚΕ, που, όπως λένε, παρέδωσε το λαό και τη χώρα στον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό.

Τα φιλορώσικα τμήματα της αστικής τάξης μέσα απ' αυτές τις εκδηλώσεις βρήκαν ακόμη μια ευκαιρία να προπαγανδίσουν την αντιευρωπαϊκή στρατηγική τους, ενώ ο τροτσκισμός προσπάθησε να πάρει μια ρεβάνς από την Κουκουέδικη Λενινιστική αντίληψη πάνω στο χαρακτήρα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, αλλά και να προπαγανδίσουν τη φιλοσοσιαλμπεριαλιστική τους στρατηγική πάνω στα σημερινά ζητήματα του πολέμου και της ειρήνης.

Το άρθρο αυτό δεν έχει σα σκοπό του να τοποθετηθεί ιστορικά πάνω στο ζήτημα του Άρη Βελουχιώτη. Η ΟΑΚΚΕ πάνω σ' αυτό υποστηρίζει σα σωστή την κομματική θέση του παλιού ΚΚΕ που πήρε με τη διαγραφή του Βελουχιώτη στην 11η Ολομέλεια της Κ.Ε. τον Ιούνη του 1945.

Σκοπός του άρθρου αυτού είναι η ανάπτυξη της ιδεολογικής πάλης, ιδιαίτερα με τον τροτσκισμό, πάνω στο χαρακτήρα του Β' παγκόσμιου πολέμου και την εξαγωγή των αναγκαίων συμπερασμάτων στις σημερινές συνθήκες.

ΔΥΟ ΕΙΔΩΝ ΚΡΙΤΙΚΕΣ

Είναι συνείδηση και του τελευταίου αγωνιστή της Εθνικής Αντίστασης, αλλά και κάθε ανθρώπου που ασχολήθηκε έστω και επιφανειακά με την ιστορία του εργατικού κινήματος, πως ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας 1940-45 οδηγήθηκε στην ήττα από βασική ευθύνη της τότε καθοδήγησης του ΚΚΕ.

Υπάρχουν όμως δύο λογίων κριτικές πάνω σ' αυτή τη βασική ευθύνη της καθοδήγησης του ΚΚΕ. Η μια είναι η κριτική του τροτσκισμού. Για τον τροτσκισμό τότε και σήμερα οι αιτίες της ήττας βρίσκονται στη θέση του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος πάνω στο χαρακτήρα του Β' παγκόσμιου πολέμου.

Γι' αυτόν, ο Β' πόλεμος ήταν ένας άδικος ιμπεριαλιστικός πόλεμος και από τις δύο πλευρές - κατά συνέπεια, το καθήκον των κομμουνιστικών κομμάτων της κάθε εμπόλεμης χώρας ήταν η μετατροπή του πολέμου σε εμφύλιο για την κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη σε κάθε χώρα.

«Στην Ελλάδα το ΚΚΕ ακολουθώντας το γενικό αντεπαναστατικό εκφυλισμό της σταλινισμένης κομμουνιστικής Διεθνούς, εγκαταλείποντας τη μαρξιστική

θέση ότι οι εργάτες δεν έχουνε πατρίδα και τη λενινιστική πολιτική της μετατροπής του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε εμφύλιο τάχθηκε από το 1936 για την υπεράσπιση της ανεξαρτησίας και της ακεραιότητας της χώρας, δηλαδή για την υπεράσπιση της αστικής πατρίδας. Στα 1940 με το γράμμα του Ζαχαριάδη η σταλινική γραφειοκρατία κάλεσε τις μάζες να τραβήξουνε στο ιμπεριαλιστικό σφαγείο, με τον ισχυρισμό ότι ο πόλεμος του Μεταξά ήταν ένας πόλεμος εθνικοαπελευθερωτικός. Αντίθετα από τους 4διεθνιστές που καταγγείλανε τον αντιδραστικό χαρακτήρα που ο πόλεμος είχε τόσο από την πλευρά του ιταλικού όσο και από την πλευρά του ελληνικού ιμπεριαλισμού. Που αποκαλύψανε ότι ο ελληνοϊταλικός πόλεμος δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μια πράξη, ένα επεισόδιο του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού πολέμου και διακήρυναν πως ο ρόλος της ελληνικής μπουρζουαζίας και της δικτατορικής της κυβέρνησης ήταν ο αντιδραστικός ρόλος ενός μικροσκοπικού ιμπεριαλιστικού δορυφόρου στην υπηρεσία των μεγάλων ιμπεριαλιστικών Δυνάμεων της Δύσης» (από την τοποθέτηση του Χ. Αθανασιάδη, εκπροσώπου του Κ.Δ.Κ.Ε. (4η διεθνής) στις συζητήσεις με το ΚΚΕ το Νοέμβριο του 1946).

Σύμφωνα με αυτή τη θέση, η καθοδήγηση του ΚΚΕ είχε εξαρχής προδώσει το κίνημα, από την πρώτη στιγμή δηλαδή που κάλεσε τους κομμουνιστές και το λαό να δώσουν την πάλη απέναντι στους Ιταλούς εισβολείς το 1940, όπως ήταν προδοσία ο σχηματισμός του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ, καθώς και ολάκερη η αντιφασιστική πάλη στη διάρκεια της ξενικής κατοχής.

Ήταν δηλαδή η εξαρχής υποταγή του ΚΚΕ και ολάκερου του κινήματος στον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό, στον ένα δηλαδή πόλο του ιμπεριαλιστικού πολέμου.

Συνέπεια μια τέτοιας υποταγής ήταν, κατά συνέπεια, και οι Συμφωνίες της Βάρκιζας, της Γκαζέρτας και του Λιβάνου. Και εκεί μέσα βρίσκουν τη δικαίωση της αντικομματικής στάσης του Βελουχιώτη.

Η άλλη είναι η κομματική κριτική. Η αυτοκριτική δηλαδή που το ίδιο το κόμμα ολοκλήρωσε με την Τρίτη Συνδιάσκεψη στα 1950. Η κριτική αυτή αναπτύσσεται πάνω στα λάθη της καθοδήγησης του ΚΚΕ που έγιναν μέσα στις συνθήκες του αντιφασιστικού μετώπου και όχι ανατρέποντας την ορθότητα και τη νίκη του παγκόσμιου αντιφασιστικού μετώπου.

«Το ΚΚΕ έχει καταλήξει στην εκτίμηση του λαϊκοαπελευθερωτικού αγώνα του 1940-44. Με επικεφαλής το ΕΑΜ, που είχε σαν κύρια καθοδηγητική και οργανώτρια δύναμη το ΚΚΕ, ο Λαός μας ξεσηκώθηκε και πάλησε ηρωικά και αποφασιστικά ενάντια στο χιτλεροφασίστα κατακτητή. Όμως

πολιτικά το ΚΚΕ και η καθοδήγησή του δεν μπόρεσε να δώσει σωστή κατεύθυνση και προσανατολισμό στο παλλαϊκό εαμικό κίνημα. Σαν αποτέλεσμα της πολιτικής σύγχυσης που επικρατούσε στην καθοδήγηση του ΚΚΕ, το λαϊκό απελευθερωτικό μας κίνημα και το ένοπλο τμήμα του Λαού, ο ΕΛΑΣ, ουσιαστικά πολιτικά και στρατιωτικά υποτάχτηκαν στην αγγλική υποταγή στα Βαλκάνια και στη Μεσόγειο.

Τον κοινό συμμαχικό αγώνα ενάντια στο χιτλερικό φασισμό η καθοδήγηση του ΚΚΕ ουσιαστικά τον κατάλαβε σαν ανεπίφυλακτη υποστήριξη όχι της κοινής συμμαχικής υπόθεσης, μα της αγγλικής πολιτικής και των αγγλικών ιμπεριαλιστικών επιδιώξεων στη Μεσόγειο και στη Νοτιοανατολική Ευρώπη» (από την 3η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ, 1950).

Εδώ ακριβώς βρίσκεται η πραγματική σύγκρουση των δύο γραμμών. Πάνω δηλαδή στο χαρακτήρα του Β' παγκόσμιου πολέμου και στην ορθότητα ή μη του παγκόσμιου αντιφασιστικού μετώπου.

Ο πόλεμος αυτός, όπως και ο πρώτος παγκόσμιος, από την πλευρά της προέλευσής του είχε τις ρίζες του στις ίδιες τις σχέσεις του σύγχρονου μονοπωλιακού καπιταλισμού.

Όμως δε θα ήμαστε συνεπείς μαρξιστές-λενινιστές αν σταματούσαμε εκεί για να καθορίσουμε τον χαρακτήρα του. Αν ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος ήταν στο χαρακτήρα του ιμπεριαλιστικός και άδικος και από τις δύο πλευρές του, ήταν τέτοιος γιατί προετοιμάστηκε από δύο ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα, εκείνο των Αντάντ και εκείνο των Κεντρικών Αυτοκρατοριών για το μοίρασμα του κόσμου.

Στην ανάλυση του χαρακτήρα του Β' πολέμου από το 1935 κιόλας στο 7ο συνέδριο η Κ.Δ. δεν έμεινε στην άποψη της ίσης ευθύνης όλων των καπιταλιστικών κρατών για την πολιτική της εξαπόλυσης του πολέμου. Η Κ.Δ. κατήγγειλε σαν υπεύθυνους του πολέμου, σα "φασίστες εμπρηστές του πολέμου" τον άξονα Γερμανίας-Ιαπωνίας-Ιταλίας και χαρακτήρισε το γερμανικό φασισμό σαν τον "κύριο εχθρό της ειρήνης".

Αξιοποιώντας τη θέση του Λένιν που από το 1916 τόνιζε ότι «... ακόμα και στην Ευρώπη δεν πρέπει να θεωρούνται οι εθνικοί πόλεμοι στην εποχή του ιμπεριαλισμού αδύνατοι» το 7ο συνέδριο κάλεσε για τη δημιουργία του πιο πλατιού μετώπου ειρήνης, που να αγκαλιάζει όχι μόνο την εργατική τάξη, τους εργαζόμενους και τα δημοκρατικά στρώματα, αλλά και όλες τις χώρες που απειλεί η φασιστική επίθεση.

Και αυτές οι χώρες δεν ήταν άλλες από τα ιμπεριαλιστικά κράτη της Ευρώπης που ο ίδιος ο Στάλιν αποκαλούσε "αντικειμενικά

φιλειρηνικές δυνάμεις".

Και αυτό γιατί στο Β' παγκόσμιο πόλεμο δεν είχαμε τον ανταγωνισμό δύο ιμπεριαλιστικών μπλοκ για το μοίρασμα του κόσμου, αλλά την επίθεση ενός πανίσχυρου μπλοκ ιμπεριαλιστών, που πάνω απ' όλα στο ίδιο το έδαφος της Ευρώπης ζητούσε την παγκόσμια ηγεμονία.

Αυτός ο ταξικός χαρακτήρας του πολέμου ήταν πάνω από τις υποκειμενικές διαθέσεις των άλλων ιμπεριαλιστικών κρατών, που ήθελαν να στρέψουν τον Άξονα ενάντια στην ΕΣΣΔ και που εκφράστηκε με τη συμφωνία του Μονάχου, αλλά και με τις ταλαντεύσεις που η συμφωνία αυτή έφερε στο κομμουνιστικό κίνημα.

Ταλαντεύσεις που εκφράστηκαν με τη θέση της Κ.Δ. του 1939 για τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του πολέμου, ταλαντεύσεις που οδήγησαν στη διατύπωση της θέσης πως ο πόλεμος έγινε αντιφασιστικός όταν μπήκε στον πόλεμο η ΕΣΣΔ.

Τη θέση αυτή ήρθε να χτυπήσει ο ίδιος ο Στάλιν, όταν το 1946 στο "Λόγο στους εκλογείς" καθορίζει με πλήρη σαφήνεια το χαρακτήρα του Β' πολέμου:

«Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος ενάντια στα κράτη του Άξονα πήρε από την πρώτη μέρα χαρακτήρα πολέμου αντιφασιστικού, απελευθερωτικού, που ένας από τους σκοπούς του ήταν και η αποκατάσταση των δημοκρατικών ελευθεριών.

Η είσοδος της ΕΣΣΔ στον πόλεμο ενάντια στα κράτη του Άξονα δεν μπορούσε παρά να δυναμώσει - και πραγματικά δυναμωσε - τον αντιφασιστικό και απελευθερωτικό χαρακτήρα του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου.

Πάνω σ' αυτή τη βάση δημιουργήθηκε ο αντιφασιστικός συνασπισμός της Σοβιετικής Ένωσης, των Ενωμένων Πολιτειών, της Μεγάλης Βρετανίας και των άλλων φιλελεύθερων κρατών, που έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στην υποθήση της συντριβής των δυνάμεων του Άξονα».

Μ' αυτό τον τρόπο ο Στάλιν ξεκαθαρίζει τις ταλαντεύσεις και τις συγχύσεις και αποκαθιστά την ορθότητα των αποφάσεων του 7ου Συνεδρίου της Κ.Δ.

Στη συνέχεια ο ρεβιζιονισμός μαζί με τον τροτσκισμό έκρυσαν τη θέση αυτή του Στάλιν, βρίσκοντας μια ενόχτητα στη θέση πως ο Β' πόλεμος έγινε αντιφασιστικός από την ώρα που στον πόλεμο μπήκε η ΕΣΣΔ.

Η θέση αυτή προπαγανδίστηκε και από το σοσιαλμπεριαλισμό, στη βάση της ανάλυσης του Μπρεζνιεφισμού ότι η κύρια αντίθεση στον κόσμο ήταν η αντίθεση ανάμεσα στον ιμπεριαλισμό συνολικά και στο σοσιαλισμό.

Με τη θέση αυτή ο Μπρεζνιεφισμός ήθελε να υποτάξει όλο το κομμουνιστικό και εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα στην "υποστήριξη" της σοσιαλμπεριαλιστικής

ΕΣΣΔ και να καλύψει την ιμπεριαλιστική του επίθεση με σοσιαλιστικά λόγια.

Το αντιφασιστικό μέτωπο, στοχεύοντας στο χτύπημα του κύριου εχθρού της ειρήνης, στο χτύπημα δηλαδή των πιο επιθετικών και φασιστικών πλευρών του διεθνούς ιμπεριαλισμού, άνοιξε το δρόμο για τους πιο μεγάλους δημοκρατικούς μετασχηματισμούς στο εσωτερικό των χωρών της αντιφασιστικής συμμαχίας. Από εκεί και πέρα ήταν στη δύναμη του προλεταριάτου και στους ταξικούς συσχετισμούς της κάθε χώρας να προχωρήσει μπροστά στο δρόμο της προόδου εκμεταλλευόμενη τη διεθνή ευνοϊκή συγκυρία που δημιούργησε η συντριβή του Άξονα.

Εδώ ακριβώς βρίσκονται τα λάθη της τότε καθοδήγησης του ΚΚΕ. Η καθοδήγηση δεν είδε αυτούς τους συσχετισμούς, λύγισε μπροστά στο βάρος της ευθύνης για μια αποφασιστική μάχη που απαιτούσε η νέα κατάσταση για προοδευτικές εσωτερικές λύσεις.

Η καθοδήγηση του ΚΚΕ έχασε από τα μάτια της το κεντρικό ζήτημα της πολιτικής εξουσίας και παρέδωσε την ηγεμονία του αντιφασιστικού μετώπου στον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό και στην οπισθοδρόμηση που ο ίδιος ήθελε να επιβάλει στη χώρα.

ΣΤΙΣ ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ

Μέσα από τις "θεωρίες" του για το χαρακτήρα του Β' παγκόσμιου πολέμου ο τροτσκισμός με όλες του τις παραλλαγές, ακόμα και αυτές που φορούν "Σταλινικό" προσωπείο, προετοιμάζει η υποταγή του εργατικού κινήματος στα πολεμικά σχέδια του ρώσικου ιμπεριαλισμού στην Ευρώπη.

Γι' αυτόν, και στην καλύτερη περίπτωση η επίθεση του ρώσικου ιμπεριαλισμού στην Ευρώπη, αν δεν είναι μια επίθεση των "κολασμένων" ενάντια στην ιμπεριαλιστική Δύση, θα είναι ένας πόλεμος άδικος και από τις δύο μεριές, όπου το καθήκον του ευρωπαϊκού εργατικού κινήματος θα είναι η ανατροπή των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων και ο εμφύλιος πόλεμος.

Έτσι προσπαθούν να μετατρέψουν οτιδήποτε μιλάει στο όνομα της αριστεράς σε πεμπτοφαλαγγίτικη δύναμη του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Για τους πραγματικούς κομμουνιστές-διεθνιστές τα πράγματα είναι διαφορετικά.

Σήμερα ο εμπρηστής του πολέμου, ο κύριος εχθρός της ειρήνης, αυτός που απειλεί τους λαούς και τις χώρες της Ευρώπης είναι ο ρώσικος ιμπεριαλισμός, που ήδη μέσα από την υποδαύλιση της Σερβίας ξεκίνησε τον πόλεμο πάνω σε ευρωπαϊκό έδαφος.

Η πλούσια εμπειρία του Β' πολέμου μας δείχνει το δρόμο για την οικοδόμηση των νέων αντιφασιστικών μετώπων.

ΕΞΩ ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ!

Ένα μεγάλο ζήτημα έχει προκύψει τον τελευταίο καιρό στην παιδεία και έχει ανοίξει ένα διάλογο στη χώρα ανάμεσα στους σκοταδιστές, παλιούς και νέους, ορθόδοξους, από τη μια μεριά, και στη δημοκρατική και προοδευτική διανοήση, απ' την άλλη. Είναι το ζήτημα της θρησκείας και της παιδείας, που εντάσσεται σ' ένα ευρύτερο ζήτημα εκκλησία-κράτος.

Ένταση στο διάλογο έδωσε η απόφαση 3356/95 του Συμβουλίου της Επικρατείας, σύμφωνα με την οποία «όσοι μαθητές δεν επιθυμούν να παρακολουθήσουν το μάθημα των Θρησκευτικών, απαλλάσσονται από τη διδασκαλία του αλλά και τη συμμετοχή τους στην προσευχή και τον εκκλησιασμό» (Ελευθεροτυπία, 23/6).

Για να γίνει αυτό πράξη αρκεί η απλή δήλωση του μαθητή ή των γονέων του. Το ζήτημα προέκυψε κατόπιν προσφυγής των γονιών μαθητή της Γ' Γυμνασίου στο ΣτΕ, μετά από ποινή που του επιβλήθηκε στο σχολείο του στην Πάτρα, όταν ο μαθητής αρνήθηκε να εκφωνήσει την πρωινή προσευχή.

Έτσι ήρθε πάλι στο προσκήνιο η διαμάχη που έχει ξεσπάσει τον τελευταίο καιρό. Είναι υποχρεωτικό να τοποθετηθούμε αρχειακά απέναντι σ' αυτό το ζήτημα και να ξεσκεπάσουμε το σκοταδισμό της ορθοδοξίας ιδιαίτερα στα σχολεία.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΑΚΚΕ

«Όλη η σύγχρονη κοινωνία είναι θεμελιωμένη πάνω στην εκμετάλλευση των τεράστιων μαζών των εργαζομένων... Η θρησκεία είναι μια απ' τις μορφές πνευματικής καταπίεσης... Η αδυναμία των τάξεων που υφίστανται την εκμετάλλευση, στην πάλη ενάντια στους εκμεταλλευτές, γεννά αναπόφευκτα την πίστη για μια καλύτερη μετά θάνατο ζωή... Η θρησκεία είναι το όπιο του λαού. Η θρησκεία είναι ένα είδος πνευματικού αλκοόλ... Το σύγχρονο προλεταριάτο τάσσεται με το μένος του σοσιαλισμού, που επιστρατεύει την επιστήμη στην πάλη ενάντια στη θρησκευτική θολούρα και λυτρώνει τον εργάτη από την πίστη στη μετά θάνατο ζωή, συσπειρώνοντάς τον στην πραγματική πάλη για μια καλύτερη επίγεια ζωή» (Λένιν: «Σοσιαλισμός και Θρησκεία», τόμος 12).

Και συνεχίζει πιο κάτω ο Λένιν: «Ο καθένας πρέπει να είναι ελεύθερος να πρεσβεύει όποια θρησκεία θέλει ή να μην παραδέχεται καμία θρησκεία, δηλαδή να είναι άθεος... Δεν επιτρέπονται σε καμία περίπτωση κανενός είδους διακρίσεις δικαιωμάτων ανάμεσα στους πολίτες εξαιτίας των θρησκευτικών τους πεποιθήσεων... Δεν πρέπει να δίνεται καμία επιχορήγηση στην επίσημη εκκλησία του κράτους, καμία επιχορήγηση από τα χρήματα του δημοσίου στις εκκλησιαστικές ενώσεις, που πρέπει να γίνουν ενώσεις πολιτών-ομοϊδεατών ολόκληρα ελεύθερες, ανεξάρτητες από την κρατική εξουσία». Αυτές οι τοποθετήσεις του Λένιν είναι ξεκάθαρες για τις θέσεις των κομμουνιστών στο θέμα της θρησκείας και

είναι επίκαιρες παρ' όλο που διατυπώθηκαν το 1905 για τη ρωσική κοινωνία.

Εμείς δεν έχουμε να προσθέσουμε τίποτα, παρά μόνο ότι όλα αυτά πρέπει να εφαρμοστούν στην ελληνική κοινωνία. Χ είναι ζητήματα δημοκρατικά και αρκετά απ' αυτά έχουν ήδη εφαρμοσθεί σε αστικές δημοκρατίες. Σήμερα μπαίνουν με ένταση τα ζητήματα χωρισμός εκκλησίας-κράτους, όχι Θρησκευτικά στα σχολεία, όχι αναγραφή του θρησκευμένου στις ταυτότητες κτλ. λόγω της Ευρωπαϊκής Ενοποίησης και των κατακτήσεων του ευρωπαϊκού δημοκρατικού κινήματος.

Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι τους προβληματισμούς αυτούς τους προωθεί η δημοκρατική διανοήση, που έχει δεσμούς με τη Δύση και ιδιαίτερα με την Ευρώπη. Είναι απ' την άποψη αυτή χαρακτηρισμός ο διάλογος που έγινε με αφορμή μια τοποθέτηση του Ευρωβουλευτή και Καθηγητή Συνταγματικού Δικαίου Δ. Τσάτσου στην *Κ. Ελευθεροτυπία* (22/1/95) με θέμα την αναγκαιότητα και τη σκοπιμότητα της διδασκαλίας των Θρησκευτικών στα σχολεία.

Ο παραπάνω καθηγητής έβγαζε το συμπέρασμα ότι το μάθημα των Θρησκευτικών πρέπει να καταργηθεί ή να γίνει προαιρετικό, για να ωφεληθούν άλλα μαθήματα που είναι πιο χρήσιμα και αποδοτικά για τη μόρφωση των παιδιών, με βάση την ευρωπαϊκή πείρα.

Ήρθε όμως η απάντηση από το Δημητριάδος Χριστόδουλο (*Βήμα*, 28/5/95), απάντηση που όπως θα δούμε παρακάτω στηριζόταν σε ψεύτικα επιχειρήματα. Συγκεκριμένα έγραφε ότι «σε όλες τις χώρες της Ευρώπης το μάθημα των Θρησκευτικών διδάσκεται ως υποχρεωτικό επειδή θεωρείται βασικό για τη σφαιρική εκπαίδευση των παιδιών, αλλά και επειδή καλύπτεται από τα Συντάγματά των». Έτσι λέει ο εκπρόσωπος της θεϊκής αλήθειας και υποψήφιος για τον αρχιεπισκοπικό θρόνο Χριστόδουλος, αλλά του απαντά ο καθηγητής Σωτηρέλης στην *Ελευθεροτυπία* της επόμενης Κυριακής: «Ελαφριά τη καρδιά και χωρίς απολύτως καμία τεκμηρίωση προσπαθεί να μας αποδείξει ότι το κατηχητικό και υποχρεωτικό πρότυπο θρησκευτικής αγωγής που ισχύει στη χώρα μας είναι λίγο πολύ κανόνας στην Ευρώπη, κι ότι εντέλει πρέπει να είμαστε ευχαριστημένοι γιατί αλλιού υπάρχει ευθεία ανάμιξη της εκκλησίας στη διδασκαλία».

Δυστυχώς όμως για τον κ. Χριστόδουλο αυτό γίνεται με πλήρη αντιστροφή της πραγματικότητας».

Και παραθέτει ο καθηγητής τι συμβαίνει στις χώρες της Ευρώπης και στις ΗΠΑ:

α) Στις ΗΠΑ και στη Γαλλία δεν υπάρχει μάθημα Θρησκευτικών ούτε καν προαιρετικό.

β) Στην Αγγλία, Σουηδία και Δανία είναι μεν υποχρεωτικό μάθημα, αλλά δεν είναι κατηχητικό, όπως στην Ελλάδα, απλά είναι ιστορία θρησκείων.

γ) Στην Ιταλία, Πορτογαλία, Βέλγιο, Ολλανδία, Γερμανία, Νορβηγία και Αυστρία το μάθημα εί-

ναι απολύτως προαιρετικό.

Εξαίρεση παρουσιάζει στην Ελλάδα και στην Ιρλανδία. Από αυτά τα δεδομένα, που δεν έχουμε λόγο να μην τα πιστέψουμε, προκύπτει ότι πρέπει να παλαίψουμε όλοι οι προοδευτικοί εκπαιδευτικοί, γονείς και πρώτα απ' όλα το μαθητικό κίνημα να καταργήσουμε το μάθημα των Θρησκευτικών σαν υποχρεωτικό.

Πιστεύουμε ότι η απόφαση 3356/95 του Σ.τ.Ε. αποτελεί μια σημαντική νομολογία, στην οποία πρέπει να πατήσει το δημοκρατικό κίνημα για να κάνει πράξη αυτό που γίνεται χρόνια τώρα στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ.

Είναι βέβαιο ότι αυτή την εποχή έχουμε έξαρση της θρησκευτικής προπαγάνδας και έντονη παρέμβαση της Ορθόδοξης εκκλησίας σε όλους τους τομείς της κοινωνικής, ακόμα και της πολιτικής ζωής. Είναι χαρακτηριστικά μερικά παραδείγματα: α) Τα συλλαλητήρια σε Θεσσαλονίκη-Αθήνα-Πειραιά που οργάνωσε η εκκλησία για το Μακεδονικό. β) Η καθημερινή παρέλαση αρχιερέων από τα ΜΜΕ (TV, ράδιο, εφημερίδες), που τοποθετούνται για κάθε ζήτημα κοινωνικό και πολιτικό Χ από τα θρησκευτικά στα σχολεία μέχρι την απόφαση της δικαιοσύνης για τους δολοφόνους-σατανιστές.

Απέναντι σ' αυτή τη θρησκευτική έξαρση έχουμε θετικά φαινόμενα αντίστασης, όπως του μαθητή στην Πάτρα, αλλά και άλλων νεολαίων και εκπαιδευτικών που αρνούνται να υποταχθούν στη θεολογική λαίλαπα.

Αλλά το χρήμα... χρήμα

Είχαμε γράψει σε παλιότερο φύλλο της *Νέας Ανατολής* για την προσπάθεια του Αγίου Όρους να χρηματοδοτηθεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση, παρά τη γενικά αντιδυτική του κατεύθυνση, και είχαμε στηλιτεύσει το γεγονός ως δείγμα πλήρους ασυνέπειας λόγων και έργων, ως ενέργεια δίχως αρχές.

Στις 5 του Ιούνη υπογράφηκαν οι σχετικές χρηματοδοτικές συμβάσεις ύψους 2,4 δισ. δρχ. για τρία μοναστήρια: Ιβήρων, Σταυρονικήτα και Σίμωνος Πέτρας. Τα κονδύλια διαχειρίζεται η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων (ΕΤΕ), χρηματοπιστωτικό ίδρυμα της ΕΕ. Από ελληνικής πλευράς υπέγραψε ο αναπληρωτής υπουργός Εθνικής Οικονομίας Γιώργος Ρωμάιος, ενώ από ευρωπαϊκής ο αντιπρόεδρος της ΕΤΕ Παναγιώτης Γεννηματάς.

Έτσι, όπως οι καλόγεροι του Μεσαίωνα βάφτιζαν το κρέας ψάρι για να μπορούν να το τρώνε χωρίς ενοχές, οι «σύγχρονοι» μεσαιωνιστές βαφτίζουν τα λεφτά που παίρνουν από την ΕΕ «άγια» και (νομίζουν πως) ξεμπερδεύουν με την αντιδυτική συνείδησή τους.

Μ' αυτήν μπορεί να ξεμπερδεύουν, αλλά με το λαό να δούμε πώς θα ξεμπερδέψουν!

Σχετικά με τη διαδοχή Παπανδρέου

Για τη διαδοχή Παπανδρέου έχουμε ξαναγράψει. Πρόκειται για το κολοσσιαίο ζήτημα πώς οι ρωσόδουλοι θα ελέγξουν το ΠΑΣΟΚ όταν ο μεγάλος πράχτορας πεθάνει.

Όσο ο πράχτορας είναι ζωντανός, αυτός και τα τσιράκια του - με πρώτους τους Λαλιώτη, Σκανδαλίδη, Τζουμάκα και Γ. Παπανδρέου - επιχειρούν να παγιώσουν από τώρα μια ηγετική ομάδα στην οποία αυτοί θα έχουν την πλειοψηφία. Αυτό εννοούν όταν λένε «συλλογικό ΠΑΣΟΚ» ή ότι «το ΠΑΣΟΚ δεν τεμαχίζεται και δεν τιμαριοποιείται» ή ότι «καταγγέλλουν τους δελφίνους και τον ηγετισμό ή «το πρωθυπουργικό περιβάλλον».

Η ρωσόδουλη κλίκα βρίσκεται σε μια πελώρια δυσκολία: Δεν έχει ισχυρή πρόσβαση σαν τέτοια μέσα στον κομματικό μηχανισμό και τη βάση του ΠΑΣΟΚ και, κυρίως, κανένα στέλεχος της δεν έχει κύρος για ηγέτης. Είναι όλοι άριστοι στην ίντριγκα, αλλά δίχως φυσιογνωμία.

Απέναντί τους οι άλλες τάσεις να μεν είναι διασπασμένες, αλλά έχουν αληθινή δύναμη μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Έτσι, είτε έχουν

κομματική ισχύ, όπως η ομάδα Τσοχατζόπουλου, είτε κυβερνητική, όπως ο Λιβάνης, είτε ηγετική εμβέλεια, όπως οι Σημίτης και Πάγκαλος.

Τρέμουν, λοιπόν, οι πράχτορες ότι μετά τον Παπανδρέου θα βρεθούν ή στα πολλά μικρά φέουδα ή μπροστά σ' έναν ηγέτη.

Έτσι, θέλουν από τώρα να κλείσουν τη διαδοχή. Γι' αυτό σκαρώνουν τα φραξιονιστικά τους εργαλεία και έρχονται σε σύγκρουση με τα νόμιμα όργανα, όπως η τωρινή Συνδιάσκεψη, στα οποία δεν καταφέρνουν ποτέ ν' αλλάξουν τους συσχετισμούς.

Η αγαπημένη τους μέθοδος είναι τα θολά σχήματα δίχως πλατόφωρμα με τους «σαραντάρηδες» ή ευκαιριακές σύμμαχες σ' αυτούς συγκροτήσεις, όπως οι «7» κτλ. Γενικά, τα πράγματα είναι άσχημα γι' αυτούς στο ζήτημα της διαδοχής.

Όσο για τον Παπατζή, αυτός παριστάνει πάντα το αυτοδυναμικό ΠΑΣΟΚ, δηλαδή τον Τσοχατζόπουλο, το Λιβάνη κτλ. και διαρκώς, σαν τέτοιος, καταγγέλλει τη διαδοχολογία.

Αυτό σημαίνει ότι η κομπίνα της διαδοχής δεν είναι ακόμα ώριμη.

Για την απεργία της ΠΝΟ

Για την απεργία των θαλάσσιων μεταφορών δυο λόγια: Πρόκειται και πάλι για μια πρωτοβουλία του σοσιαλφασισμού.

Όλα είναι τυκικά: Η μορφή και το αίτημα. Η μορφή είναι ο αιφνιδιασμός και η ομηρία του λαού. Η απεργία ήταν αποφασισμένη για 48ωρη, αλλά το ψευτοΚΚΕ την οδήγησε μέσω της ΠΝΟ στις 4 μέρες, ενώ απέτυχε να την κάνει διαρκείας. Αν αυτό γινόταν, τότε ο τουρισμός θα παρέλυε και η οικονομική καταστροφή για την Ελλάδα θα ήταν ανυπολόγιστη.

Το αίτημα ήταν ένας συνηθισμένος «κουβάς» δίχως συνοχή, όπως κεντρικό ήταν το αίτημα των φορολογικών απαλλαγών, δηλαδή το χτύπημα του Παπαδόπουλου και της προοδευτικής γραμμής της φορολογικής εξυγίανσης. Έλειπαν δηλαδή τα μισθολογικά αιτήματα, που αντιπαραθέτουν απευθείας ναυτικούς και εφοπλιστές, και στη θέση τους μπήκαν τα επιδοματικά αιτήματα, που είναι τα πιο αντιδραστικά, γιατί έχουν ένα χαρακτήρα προνόμιου και δεν ενώνουν την εργατική τάξη, αλλά τη διασπούν.

ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 2

Κόντρα στην επίθεση του σοσιαλφασισμού ο ΕΡΓΑΣ συνεχίζει τις κινητοποιήσεις.

Μετά τη δεύτερη προκήρυξη, κόλληση σε όλη την επισκευαστική ζώνη και στα ναυπηγεία εκατοντάδες αφίσες που έβαζαν σαν κεντρικό το ζήτημα της ανεργίας και τα άμεσα αιτήματα για την ανακούφιση των ανέργων.

Παράλληλα με την πάλη για τη σωτηρία των ναυπηγείων και την ανάπτυξη της επισκευαστικής ζώνης, ο ΕΡΓΑΣ αναδείχνει τώρα

σαν κεντρικό ζήτημα την πάλη για την ανακούφιση των ανέργων.

Η ανεργία για το σοσιαλφασισμό χρησιμοποιείται για να σέρνει μια ομάδα από αγανακτισμένους ανέργους εκεί που απαιτούν τα σχέδιά του για τη διάλυση της ναυπηγικής βιομηχανίας.

Ένα πραγματικό κίνημα ενάντια στην ανεργία στη Ζώνη, πέρα από την ανακούφιση των ίδιων των ανέργων, χτυπάει ακόμα πιο πολύ το σοσιαλφασισμό εμποδίζοντάς τον να μετατρέψει εργάτες σε δύναμη καταστροφής.

ΤΟ ΣΕΡΑΓΕΒΟ ΑΝΤΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΑΠΝΕΕΙ

Απ' την ώρα που με πολιτική απόφαση του ρωσόφιλου αρχηγού του ΟΗΕ Γκάλι και του ανθρώπου του στη Βοσνία Ακάσι το Σεράγεβο και ολόκληρη η Βοσνία παραδόθηκαν στο έλεος του σέρβικου φασισμού, οι Βόσνιοι δεν είχαν άλλη επιλογή από το να στηρίχουν στο στρατό τους.

Οι δυνάμεις του ΟΗΕ εγκατέλειψαν τις αποθήκες βαριών όπλων και τα παρατήρητηριά τους στους Σέρβους, ενώ παραιτήθηκαν από τη μεταφορά ανθρωπιστικής βοήθειας και την προστασία των "ασφαλών περιοχών". Ένας ανώνυμος αξιωματούχος των κυανόκρανων περιέγραψε την κατάσταση: «Δεν είναι αποτυχία, αλλά προδοσία. Σε λίγο θα τους σερβίρουμε το τσάι τους» (Χέραλντ Τρίμπιουν, 22/6).

Ο κίνδυνος ήταν ιδιαίτερα άμεσος για το Σεράγεβο, το πολιτικό σύμβολο της Βοσνίας, με κομμένο το νερό και το ηλεκτρικό, αποκλεισμένο από οποιαδήποτε βοήθεια σε τρόφιμα. Το αεροδρόμιο του Σεράγεβο ήταν κλειστό εδώ και τρεις μήνες και το σέρβικο πυροβολικό στους λόφους ελεύθερο να ισοπεδώσει την πόλη οποιαδήποτε στιγμή.

Η βοσνιακή κυβέρνηση συγκέντρωσε τις μεγαλύτερες δυνάμεις απ' την αρχή της σέρβικης εισβολής για να σπάσει την πολιορκία του Σεράγεβο: 20.000 βοσνιακού στρατού, ανάμεσά τους οι καλύτερες μονάδες των Βόσνιων και δυνάμεις της 17ης ταξιαρχίας Κράισνικ, που αποτελείται από θύματα της εθνικής εκκαθάρισης στη Βόρεια Βοσνία και πρώην έγκλειστους σε σέρβικα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Τους Βόσνιους ενισχύουν περίπου 6.000 κροατικές δυνάμεις. Απέναντί τους βρίσκονται 12.000-15.000 σέρβικοι φασίστες με υπεροχή σε βαρύ οπλισμό.

Η αντεπίθεση των Βόσνιων ξεκίνησε στις 15 Ιούνη. Στόχος της είναι να κόψει το διάδρομο ανεφοδιασμού που ενώνει το Πάλε με τα ελεγχόμενα από τους Σέρβους Τσέντικ εδάφη γύρω από το Σεράγεβο, όπως τη Λουκαβίτσα στα νότια και το Ίλιτζα στα βορειοδυτικά. Έτσι θα μετατρέψει αυτά τα εδάφη σε απομονωμένους σέρβικους θύλακες και οι Βόσνιοι θα έχουν κάνει ένα σπουδαίο βήμα προς την άρση της πολιορκίας. Μέχρι αυτή τη στιγμή έχουν καταφέρει να αναγκάσουν τους σέρβους φασίστες σε υποχώρηση και να κερδίσουν εδάφη σε τρία μέτωπα νότια, βόρεια και δυτικά του Σεράγεβο.

Σε αντίποινα γι' αυτές τις επιτυχίες οι Τσέντικ βομβαρδίζουν συνέχεια τον άμαχο πληθυσμό του Σεράγεβο σκορπίζοντας το θάνατο αδιάκριτα. Όπως επιβεβαιώνει και ο δήμαρχος του Σεράγεβο Τάρεκ Κουπούσοβιτς, το τίμημα σε ανθρώπινες απώλειες είναι τρομερό, αλλά η βοσνιακή αντεπίθεση είναι η μόνη ελπίδα για τους κατοίκους της πόλης. «Θα διακινδυνεύσουμε να πολεμήσουμε για την επιβίωση αν η άλλη επιλογή είναι παράδοση και καταστροφή» (Χέραλντ Τρίμπιουν, 3/7). Αυτή είναι και η θέληση όλων των κα-

τοίκων του Σεράγεβο, μαζί και των σέρβων που συνεχίζουν να ζουν στην πόλη: «Δεν μπορούμε πια ούτε να αναπνεύσουμε. Περιμένουμε τρία χρόνια και τώρα αισθάνομαι ότι ακόμα και το μυαλό μου έχει σταματήσει... Να επιτύχεται (εννοεί τη βοσνιακή αντεπίθεση) είναι σαν να παίρνεις αναπνοή. Είναι λίγος αέρας για τα ποντίκια στην τρύπα» (στο ίδιο, 29/6). Ο Μιχαήλο Μιλόσεβιτς είναι ορθοπαιδικός χειρουργός, σέρβος στην καταγωγή και ορθόδοξος χριστιανός. Έχει παντρευτεί καθολική και ο αδελφός του Μουσουλμάν. Το Σεράγεβο είναι η πόλη τους και μένουν σ' αυτή.

Η υποστήριξη του βοσνιακού λαού στην αντεπίθεση είναι και η μεγαλύτερη εφεδρεία του βοσνιακού στρατού. Σύμφωνα με δηλώσεις ανώτερου Βόσνιου αξιωματούχου τον περασμένο μήνα, η άρση της πολιορκίας του Σεράγεβο θα στηριχθεί και στην κινητοποίηση των ιδίων των κατοίκων του, ώστε όταν έρθει η στιγμή «και ο τελευταίος κάτοικος να ξέρει τι θα κάνει το όπλο που θα κρατάει».

Αν τελικά η βοσνιακή κυβέρνηση επιμείνει στον εξοπλισμό του λαού και τη συμμετοχή του στην αντεπίθεση με απόφαση για οποιαδήποτε απώλειες, τότε το Σεράγεβο θα ελευθερωθεί και ο σέρβικος φασισμός θα τσακιστεί. Η νίκη αυτή θα ανατρέψει όλους τους στρατιωτικούς συσχετισμούς και τα πολιτικά δεδομένα. Για τούτο το λόγο οι σέρβικοι Τσέντικ θα προσπαθήσουν με όλη τους την κτηνωδία να στραγγάλισουν όχι μόνο το Σεράγεβο, αλλά και όλους τους βοσνιακούς θύλακες από το Μπίχτς στα βορειοδυτικά της χώρας μέχρι τη Σρεμπρένιτσα, το Γκόραζντε και τη Ζέπα στην ανατολική Βοσνία. Θα εξαρτηθεί από την αντοχή του βοσνιακού στρατού και του λαού τι θα γίνει.

Ήδη όμως ο στρατός της Βοσνίας είναι καλύτερα εξοπλισμένος και αριθμητικά περισσότερος. Πιέζει τους σέρβους φασίστες σε μέτωπα που δεν τον είχαν ξαναδεί και δεν τον περίμεναν. Είναι χαρακτηριστικός ο βομβαρδισμός έξω από την πόλη της Μπιελίνα στις 28 Ιούνη, τη μέρα που η συμμορία των σέρβων χίτλερ με το Μλάντιτς και τον Κάρατζιτς γιόρταζαν τα 500 χρόνια από τη μάχη του Κόσοβο. Παρ' όλο που η δύναμη πυρός των Βόσνιων δεν ήταν ικανή να απειλήσει την πόλη και ο βομβαρδισμός δεν προκάλεσε καμία απώλεια, ήταν ένα μήνυμα, πολιτικό και στρατιωτικό, στους Τσέντικ ότι οι Βόσνιοι είναι αποφασισμένοι να παλέψουν μέχρι να απελευθερώσουν τη χώρα τους. Η Μπιελίνα είναι στα χέρια των Σέρβων απ' την αρχή του πολέμου και ήταν αδιανόητο πριν από λίγους μήνες ότι οι Βόσνιοι θα μπορούσαν να ριζούν έστω και μία σφαίρα. Είναι ακριβώς αυτή η ικανότητα του βοσνιακού στρατού που κάνει το γουρουνομούρη Μλάντιτς να λέει ότι «πρέπει να ετοιμαστούμε για ένα μεγάλο πόλεμο και να κινητοποιήσουμε όλες μας τις δυνάμεις» (Χέραλντ Τρίμπιουν, 30/6).

Επειδή οι Βόσνιοι νιώθουν ισχυροί, η κυβέρνηση του Ιζετμπέκοβιτς ζητάει την αποχώρηση των κυανόκρανων από τη Βοσνία, για να αφαιρέσει το επιχείρημα των Δυτικών ότι οι ζωές τους θα απειληθούν αν αρθεί το εμπόριο των όπλων. Έτσι η Βοσνία μπορεί να απαιτήσει την άρση του εμπόρου στα όπλα, μπροστά μάλιστα και στην απόφαση της Γερουσίας να ξανάρθει μ' αυτό το αίτημα απέναντι στο ρωσόφιλο Κλίντον.

Αυτός έχει επιδοθεί σ' έναν αγώνα να πείσει το ρεπουμπλικάνικο Κογκρέσο να χρηματοδοτήσει τη Δύναμη Ταχείας Αντίδρασης. Το Κογκρέσο αντιτίθεται σ' αυτό, γιατί η θέση του είναι αποχώρηση των κυανόκρανων και άρση του εμπόρου όπλων στη Βοσνία. Ο Κλίντον, παρ' όλο που συσκέπτεται συνεχώς με τους ρεπουμπλικάνους ηγέτες, τους πληροφόρησε ότι σχεδιάζει να πάρει 50 εκατομμύρια δολάρια από το στρατιωτικό προϋπολογισμό και να υποστηρίξει τη Δύναμη. Προσπαθεί όμως ταυτόχρονα να μη γίνει αυτό μ' ένα πραξικοπηματικό τρόπο και ν' αποσπάσει την πιο μαλακιά αντίθεση του Κογκρέσου. Σ' αυτή την κατεύθυνση βρίσκεται και η πρόσφατη αντίθεση Ευρώπης-ΗΠΑ, όπου οι Ευρωπαίοι, κατάχλωμοι μπροστά στη Ρωσία, κατηγορούν τους Αμερικάνους ότι ενισχύουν στρατιωτικά τους Βόσνιους. Ο ρωσόφιλος Κλίντον αξιοποιεί αυτή την αντίθεση για να πείσει το Κογκρέσο ότι δε χρειάζεται τώρα να τα χαλάσουμε με τους συμμάχους μας για τους Βόσνιους. Ο ίδιος, αλλά και οι Ευρωπαίοι, θέλουν τις δυνάμεις του ΟΗΕ στη Βοσνία ακριβώς για να έχουν το επιχείρημα της τύχης τους, ώστε να εμποδίζουν την άρση του εμπόρου όπλων στους Βόσνιους και να προωθούν το διαμελισμό της Βοσνίας.

Τελικά ο Κλίντον με αστραπιαία κίνηση διέταξε, παρακάμπτοντας το Κογκρέσο, να δοθεί το απαραίτητο χρηματικό ποσό για τη Δύναμη αυτή.

Είναι η φύση αυτής της αντίθεσης που μεταφέρεται και μέσα στο ΝΑΤΟ ανάμεσα στο αντισέρβικο κομμάτι της αμερικανικής αστικής τάξης και τον ευρωπαϊκό τυχοδιωκτισμό, ενώ φέρνει σε σύγκρουση συχνά το ΝΑΤΟ και τον ΟΗΕ. Όπως στις 20 Ιούνη όταν δύο σέρβικα τζετ παραβίασαν τη ζώνη αποκλεισμού κοντά στο αεροδρόμιο της Μπάνια Λούκα και ο γάλλος διοικητής του ΟΗΕ Ξαβιέρ μπλόκαρε το βομβαρδισμό των Σέρβων που πρότειναν οι αρχηγοί του ΝΑΤΟ.

Η δύναμη ταχείας αντίδρασης, αφού μπήκε κάτω από τον έλεγχο του ΟΗΕ μετά από εκβιασμό της Ρωσίας που δεν ήθελε τη δημιουργία της, βλέπει το ρόλο της συνεχώς να αποδυναμώνεται. Μάλιστα πρόσφατα η διοίκηση του ΟΗΕ αφαιρέσε το "ταχείας" και έτσι είναι Δύναμη Αντίδρασης του ΟΗΕ. Αυτή η δύναμη θα προστατεύει τους κυανόκρανους που θα προστατεύουν την ειρήνη στη Βοσνία. Έτσι, όταν οι δεύτεροι

πιαστούν όμηροι απ' τους σέρβους φασίστες, οι πρώτοι απλά θα έχουν ένα διάστημα να πάρουν μαζί και τα προσωπικά τους είδη.

Άλλωστε ο σερβόφιλος Ακάσι φρόντισε με προσωπική επιστολή του στον Κάρατζιτς να του δώσει διαβεβαιώσεις ότι η Δύναμη αυτή δε θα ξεφύγει από τους ήδη υπάρχοντες κανόνες βάσει των οποίων δρουν οι κυανόκρανοι σήμερα και ότι δε θα απειλήσει τους σέρβους φασίστες (Χέραλντ Τρίμπιουν, 22/6).

Ένα σχέδιο του διοικητή του ΟΗΕ στη Βοσνία στρατηγού Σμιθ να χρησιμοποιήσει τη δύναμη για να ανοίξει ο διάδρομος μεταφοράς της βοήθειας στο Σεράγεβο συνάντησε την απόρριψη του Ακάσι. Όπως δήλωσε αξιωματούχος του ΟΗΕ, «δε θα επιχειρήσουμε τη διάνοιξη διαδρόμων... αν δεν έχουμε τη στρατηγική συναίνεση των Σέρβων» (στο ίδιο, 1/7)!!

Οι πρόσφατες εμπλοκές ανάμεσα σε γάλλους κυανόκρανους και σέρβους Τσέντικ, καθώς και η σκλήρυνση της στάσης της Γαλλίας απέναντί τους οφείλονται στο ότι ο βοσνιακός στρατός νι-

κάει. Όταν οι Βόσνιοι νικάνε, τότε όλοι οι Ευρωπαίοι αστοί αναγκάζονται να τους υπολογίσουν και πολλές φορές να τους υποστηρίξουν. Ακριβώς γιατί όταν το δίκιο νικάει έχει δύναμη. Αυτό που αναγνωρίζει η αστική τάξη δεν είναι τόσο το δίκιο όσο η δύναμη του δίκιου. Όταν νικάει, έστω προσωρινά, έστω υπό όρους και σε μερικά σημεία, είναι αναγκασμένοι οι αστοί να το πάρουν υπόψη τους. Γιατί αυτοί θέλουν μόνο να σταματήσει ο πόλεμος. Όταν οι Βόσνιοι είναι αδύνατοι, νομίζουν ότι αρκεί να πεθάνουν για να σταματήσει ο πόλεμος. Όταν όμως οι Βόσνιοι είναι δυνατοί, τότε οι δυτικοί πιέζουν τους Σέρβους να υποχωρήσουν. Έτσι πάλι περιμένουν ότι θα τελειώσει ο πόλεμος. Τώρα, λοιπόν, που το πτώμα κινείται, συγκεντρώνει τη συμπάθεια και θα την έχει για όσο διάστημα διαρκεί η κίνησή του.

Άλλωστε, όταν ξεκίνησε η βοσνιακή αντεπίθεση τόσο η Γαλλία και η Αγγλία όσο και ο ρωσόφιλος Κλίντον την καταδικάσαν.

Καταδίκη της σέρβικης εκκλησίας

Στις 27 Ιούνη γαλλικό δικαστήριο αθώωσε τη γαλλική εφημερίδα Λιμπερασιόν απορρίπτοντας την αγωγή της σέρβικης ορθόδοξης εκκλησίας, που την κατηγορούσε για δυσφήμιση.

Η σέρβικη Εκκλησία στράφηκε κατά της Λιμπερασιόν για άρθρο που είχε δημοσιευτεί στις 12 Οκτώβρη 1994 με τίτλο "Η ορθόδοξη αλληλεγγύη". Θέμα του άρθρου ήταν η θέση της σέρβικης ιεραρχίας απέναντι στη σέρβικη εισβολή στην Κροατία και τη Βοσνία.

Το δικαστήριο απέρριψε τις κατηγορίες της ρωσόφιλης σέρβικης Εκκλησίας που στρέφονταν κατά του διευθυντή της Λιμπερασιόν Σερζ Ζιλί και της αρθρογράφου Ελέν Ντέσπιτς-Πόποβιτς, σύμφωνα με τις οποίες το άρθρο «χαρακτηρίζεται από ένα τυφλό μίσος» και από έναν «πρωτόγονο μανιχαϊσμό».

Αντίθετα, το δικαστήριο επεσήμανε τη σοβαρότητα του άρθρου και το γεγονός ότι οι κατηγορίες κατά της Εκκλησίας «δε διαμορφώνονται με επιπόλαιο και αυθαίρετο τρόπο, αλλά αποτελούν το συμπέρασμα μιας αποδεικτικής διαδικασίας». Και καταλήγει ότι το άρθρο «δεν ξεπερνά τα αποδεκτά όρια της ελευθερίας της έκφρασης που αναφέρονται στην ανάλυση πολιτικών, κοινωνικών και ιδεολογικών φαινομένων μιας κοινωνίας» (Ελευθεροτυπία, 30/6).

Συνεπής η Τσεχία στο Βοσνιακό

Στις 29 του Ιούνη η δημοσιογράφος Τέτα Παπαδοπούλου παρέθεσε στην Ελευθεροτυπία μια παλιά (του '94), αλλά πολύ επίκαιρη δήλωση του προέδρου της Τσεχίας Βάτσλαβ Χάβελ για το Βοσνιακό:

«Καθήκον μιας δημοκρατικής κοινότητας κρατών είναι να εμποδίζει την αιματοχυσία. Υποχρέωση όλων μας είναι να μη μείνουμε σιωπηλοί μάρτυρες της σφαγής στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη. Κάτι τέτοιο θα ήταν στρουθοκαμηλισμός ανάλογος με εκείνον που χαρακτήρισε τη στάση μας απέναντι στο Τρίτο Ράιχ. Εφόσον έχουν εξαντληθεί όλα τα πολιτικά μέσα, η ειρήνη στη Βοσνία είναι δυνατόν να αποκατασταθεί μόνο με μια συγκεκριμένη, στρατιωτική ενέργεια».

Να πώς μια χώρα του ευρωπαϊκού τρίτου κόσμου αντιλαμβάνεται τα καθήκοντα των δημοκρατικών χωρών!

Μία επισήμανση

Στο προηγούμενο φύλλο της ΝΑ στο πολύ καλό γράμμα του φίλου Ν. Δανδή έμεινε να κάνουμε μια διπλή παρατήρηση.

Πρώτο, η έννοια που δίνει στο σταλινισμό είναι η εικόνα που έχουν κατά κανόνα οι δημοκράτες για το σοσιαλισμό.

Δεύτερο, ο Στάλιν ήταν ο μεγαλύτερος πολέμιος του ορθόδοξου σκοταδισμού, αλλά και του σοσιαλισμού, που τώρα ταλαιπωρεί και θα ταλαιπωρήσει πολύ περισσότερο τον πλανήτη.

